

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

ในบทนี้จะทำการสรุปผลจากการศึกษาทั้งหมดในเรื่อง “การกำหนดเหตุการณ์ในกรณีการทำร้ายร่างกายเด็กโดยเจตนา” เพื่อที่จะตอบวัตถุประสงค์ของการศึกษาที่ทางผู้วิจัยได้ทำการศึกษามาแล้วในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ตั้งแต่ในบทที่ 1 ถึงบทที่ 4 รวมถึงการให้ข้อเสนอแนะที่ทางผู้วิจัยได้พบจากการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ โดยเรียงเรียงและนำเสนอเป็นลำดับขั้นดังต่อไปนี้

5.1 บทสรุป

ในปัจจุบันแนวคิดในการลงโทษผู้กระทำความผิดให้ได้รับโทษหนักขึ้นเพื่อเป็นการแก้แค้นทดแทนสำหรับการกระทำความผิดที่ผู้กระทำได้กระทำลงไปนั้น เริ่มได้รับความนิยมที่ลดน้อยลงไป เนื่องจากได้มีการนำเอาวัตถุประสงค์ของการลงโทษในลักษณะของการฟื้นฟูหรือแก้ไขผู้กระทำความผิดมาปรับใช้กับการกำหนดบทลงโทษเพิ่มมากขึ้น แต่หากพิจารณาถึงสภาพสังคมและปัญหาการทำร้ายร่างกายที่เกิดขึ้นในปัจจุบันจะเห็นได้ว่าการลงโทษที่มีวัตถุประสงค์เป็นการลงโทษในเชิงการแก้แค้นทดแทนและการข่มขู่ขังเพื่อการป้องปรามอาชญากรรมยังเป็นแนวคิดที่มีความสำคัญที่จะต้องนำมาปรับใช้ในการแก้ไขปัญหการทำร้ายร่างกายอยู่ ทั้งนี้การกำหนดเหตุการณ์ในคดีอาญาอันเป็นเหตุให้ผู้กระทำความผิดต้องได้รับโทษหนักขึ้นเป็นการกำหนดเหตุเพิ่มโทษตามหลักสัดส่วนของความร้ายแรงในการกระทำความผิดที่ได้นำเอาความร้ายแรงของการกระทำ ผลของการกระทำและพฤติการณ์ของผู้กระทำความผิดมาพิจารณาประกอบกัน ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นถึงความเหมาะสมที่จะนำมาปรับใช้ในการแก้ไขปัญหาสภาพการณ์ในปัจจุบันที่มีสถิติของการทำร้ายร่างกายเพิ่มมากขึ้น โดยปัญหาดังกล่าวนั้นยังมีพฤติกรรมของการทำร้ายร่างกายที่มีความร้ายแรงและสร้างความเสียหายต่อสังคมเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการทำร้ายร่างกายเด็ก

จากการศึกษาเหตุการณ์ในกรณีการทำร้ายร่างกายเด็กโดยเจตนาตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทย ซึ่งได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบกับกำหนดเหตุการณ์ในกรณีการทำร้าย

ร่างกายเด็กโดยเจตนาตามกฎหมายต่างประเทศนั้น ได้แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของการกำหนดเหตุการณ์ที่จะทำให้ผู้กระทำความผิดต้องได้รับโทษหนักขึ้นแตกต่างกันไป เนื่องจากประเทศไทยยังไม่มีกำหนดเหตุการณ์ในกรณีการทำร้ายร่างกายเด็กที่ครอบคลุมและชัดเจนอย่างในกฎหมายต่างประเทศผู้วิจัยจึงทำการแบ่งการพิจารณาเปรียบเทียบปัจจัยของการกำหนดเหตุการณ์ในกรณีการทำร้ายร่างกายเด็กโดยเจตนาในเรื่องของลักษณะของผู้ถูกระทำและฐานความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำและผู้ถูกระทำ โดยได้แบ่งปัจจัยดังกล่าวออกเป็น 4 กรณีสำคัญดังต่อไปนี้

1) กรณีผู้ถูกระทำที่เป็นเด็ก

สำหรับลักษณะของผู้ถูกระทำที่เป็นเด็กตามวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ได้ทำการแบ่งประเด็นพิจารณาเกี่ยวกับลักษณะของผู้ถูกระทำออกเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ประเด็นอายุของเด็กที่ควรได้รับการคุ้มครองในกรณีการทำร้ายร่างกายเด็ก เนื่องจากในกฎหมายต่างประเทศได้มีการกำหนดช่วงอายุของเด็กที่ได้รับการคุ้มครองตามเหตุการณ์ในกรณีการทำร้ายร่างกายเด็กโดยเจตนาไว้อย่างชัดเจน ผู้วิจัยจึงทำการศึกษาในเรื่องของการกำหนดอายุเด็กโดยทำการศึกษาเปรียบเทียบความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 277 เนื่องจากเป็นการกระทำผิดต่อเด็กในลักษณะเป็นการทำร้ายต่อเด็กที่มีความใกล้เคียงกับกรณีการทำร้ายร่างกายเด็กมากที่สุด จากการศึกษาเปรียบเทียบดังกล่าวผู้วิจัยจึงทำการแบ่งช่วงอายุที่ได้รับการคุ้มครองตามเหตุการณ์ในกรณีการทำร้ายร่างกายเด็กโดยเจตนาออกเป็น 2 ช่วงเหมือนกับหลักการตามมาตรา 277 เพื่อให้การคุ้มครองสิทธิเด็กในกรณีการทำร้ายร่างกายเด็กนั้นเป็นไปอย่างครอบคลุมมากยิ่งขึ้น กล่าวคือ เหตุการณ์ในกรณีการทำร้ายร่างกายเด็กโดยเจตนาจะเป็นการให้ความคุ้มครองต่อเด็กอายุไม่เกิน 13 ปี และเด็กอายุไม่เกิน 15 ปีจากการทำร้ายร่างกายโดยกำหนดให้การทำร้ายร่างกายต่อบุคคลดังกล่าวจะเป็นเหตุให้ผู้กระทำต้องได้รับโทษหนักขึ้น

ประเด็นที่สองเป็นเรื่องของการบรรลุนิติภาวะของเด็ก โดยการศึกษาวิจัยตามวิทยานิพนธ์ฉบับนี้มุ่งเน้นในประเด็นปัญหาของการบรรลุนิติภาวะจากการสมรสโดยเด็กที่บรรลุนิติภาวะนั้นมีอายุไม่เกิน 15 ปีบริบูรณ์ ซึ่งจะเห็นได้ว่าในเรื่องของการคุ้มครองสิทธิเด็กจากการถูกทำร้ายร่างกายนั้นเป็นการคุ้มครองสิทธิของเด็กจากการกระทำความผิดทางอาญา และเป็นการคุ้มครองสิทธิของเด็กคนละส่วนกับสิทธิตามกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ที่มุ่งคุ้มครองในเรื่องของอำนาจในการใช้สิทธิของเด็ก อีกทั้งหากทำการวิเคราะห์ในเรื่องของความอ่อนเยาว์ในด้านสติปัญญา สภาพร่างกาย ความคิดอ่าน ความรู้ ความชำนาญและไหวพริบของเด็กอายุไม่เกิน 15 ปี จะเห็นได้ว่าบุคคลดังกล่าวยังเป็นผู้ไม่สมบุรณ์พอที่จะใช้สิทธิและปฏิบัติหน้าที่ได้โดยลำพังในทุกกรณีได้แม้เด็กนั้นจะได้

บรรลุนิติภาวะจากการสมรสแล้ว ดังนั้น ผู้วิจัยเห็นควรรีให้การทำร้ายร่างกายเด็กที่มีอายุไม่เกิน 15 ปี เป็นการกระทำอันเป็นเหตุให้ผู้กระทำผิดจะต้องได้รับโทษหนักขึ้น แม้เด็กในช่วงอายุดังกล่าวจะบรรลุนิติภาวะจากการสมรสตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์แล้วก็ตาม

2) กรณีฐานความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำและผู้ถูกระทำ

สำหรับกรณีของฐานความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำและผู้ถูกระทำในกรณีการทำร้ายร่างกายเด็กนั้น เนื่องจากในปัจจุบันการทำร้ายร่างกายดังกล่าวโดยส่วนใหญ่มักขึ้นในกรณีที่เด็กผู้ถูกระทำเป็นผู้อยู่ในความปกครองของผู้กระทำความคิด ซึ่งตามแนวคำพิพากษาฎีกาที่ 219/2554 ได้มีการวางหลักการบังคับใช้มาตรา 285 ประมวลกฎหมายอาญาไว้เฉพาะการเพิ่มโทษในกรณีที่ผู้กระทำผิดเป็นผู้ใช้อำนาจปกครองที่ชอบด้วยกฎหมายเท่านั้น ซึ่งหากกำหนดให้เหตุจรรยาในกรณีการทำร้ายร่างกายเด็กโดยเจตนาบังคับใช้กับบุคคลที่เป็นผู้ใช้อำนาจปกครองโดยชอบด้วยกฎหมายเพียงอย่างเดียวจะเป็นการกำหนดเหตุเพิ่มโทษที่ไม่ครอบคลุมต่อการทำร้ายร่างกายเด็กที่อาจเกิดขึ้นในปัจจุบัน ผู้วิจัยจึงได้แบ่งการพิจารณาฐานความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำและผู้ถูกระทำอันจะต้องได้รับโทษหนักขึ้นตามเหตุจรรยาในกรณีการทำร้ายร่างกายเด็กโดยเจตนาออกเป็นการเพิ่มโทษแก่ผู้ใช้อำนาจปกครองที่ชอบด้วยกฎหมายและการเพิ่มโทษแก่ผู้ใช้อำนาจปกครองตามความเป็นจริง ซึ่งจากการศึกษาพบว่า การที่ผู้กระทำต้องได้รับโทษหนักขึ้นตามเหตุจรรยาในกรณีการทำร้ายร่างกายเด็กอันเนื่องมาจากความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำและผู้ถูกระทำนั้น ควรที่จะมุ่งเน้นในเรื่องของการใช้อำนาจปกครองเป็นสำคัญ โดยไม่คำนึงว่าการใช้อำนาจปกครองดังกล่าวจะเป็นการใช้อำนาจปกครองโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ซึ่งหากการกระทำดังกล่าวเป็นการทำร้ายร่างกายแก่เด็กผู้อยู่ในความปกครองแล้วนั้นผู้กระทำก็ย่อมที่จะได้รับโทษหนักขึ้นตามเหตุจรรยาในกรณีการทำร้ายร่างกายเด็กโดยเจตนา

3) วิธีการกระทำความผิดในกรณีการทำร้ายร่างกายเด็ก

สำหรับการกระทำความผิดในกรณีการทำร้ายร่างกายเด็กนั้นมิได้มีการกำหนดถึงวิธีการกระทำผิดอันเป็นเหตุให้ผู้กระทำผิดจะต้องได้รับโทษเพิ่มขึ้นจากการทำร้ายร่างกายเด็กตามกฎหมายไทยแต่อย่างใด โดยมีเฉพาะการกำหนดถึงกรณีการทำให้เด็กได้รับอันตรายแก่ร่างกายและจิตใจโดยทารุณกรรมตามมาตรา 4 พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 เท่านั้น ซึ่งถือเป็นการกำหนดความผิดที่ไม่ครอบคลุมไปถึงกรณีการทำร้ายร่างกายเด็กโดยปราศจากการทารุณกรรม ดังนั้น ผู้วิจัยเห็นควรรีให้มีการกำหนดเหตุจรรยาในกรณีการทำร้ายร่างกายเด็กโดยเจตนาขึ้น โดยมีความครอบคลุมถึงการกระทำผิดที่อาจเกิดแก่เด็กในทุกกรณี เพื่อให้การคุ้มครองเด็กเป็นไปอย่างครอบคลุมและมีประสิทธิภาพ

4) ความยินยอมของเด็ก

การทำร้ายร่างกายเด็กถือเป็นการกระทำที่ก่อให้เกิดอันตรายแก่ร่างกายและจิตใจของเด็กเป็นอย่างมาก จึงทำให้การกำหนดเหตุจรรยาบรรณในกรณีการทำร้ายร่างกายเด็กโดยเจตนาควรเป็นการกำหนดเหตุจรรยาบรรณที่ต้องตระหนักถึงสิทธิที่เด็กควรจะได้รับโดยมุ่งเน้นที่จะคุ้มครองสิทธิของเด็กเป็นสำคัญแม้การทำร้ายร่างกายนั้นจะเกิดโดยเด็กให้ความยินยอม แต่ความยินยอมดังกล่าวก็ไม่สามารถที่จะนำมากล่าวอ้างเป็นเหตุในการยกเว้นโทษหรือบรรเทาโทษแก่ผู้กระทำผิดได้ เนื่องจากอำนาจในการให้ความยินยอมของเด็กยังไม่บริบูรณ์ เพราะเด็กยังถือเป็นบุคคลที่ยังมีวุฒิภาวะน้อยเกินกว่าที่จะตัดสินใจว่าควรให้ความยินยอมหรือไม่ให้ความยินยอมต่อสิ่งใด ดังนั้น แม้การทำร้ายร่างกายจะเกิดจากการที่เด็กให้ความยินยอมก็ตาม การกระทำดังกล่าวก็ถือเป็นการกระทำที่ผิดตามเหตุจรรยาบรรณในกรณีการทำร้ายร่างกายเด็กที่ผู้กระทำจะต้องได้รับโทษหนักขึ้นแล้ว

นอกจากการศึกษาเปรียบเทียบการกำหนดเหตุจรรยาบรรณในกรณีการทำร้ายร่างกายเด็กโดยเจตนาใน 4 กรณีข้างต้นแล้ว ผู้วิจัยยังได้ทำการศึกษาในเรื่องของการวางหลักการบังคับใช้เหตุจรรยาบรรณในความผิดต่อร่างกายตามประมวลกฎหมายอาญาอีกด้วย เนื่องจากในประเทศไทยนั้นได้กำหนดให้เหตุจรรยาบรรณในความผิดฐานทำร้ายร่างกายเป็นการกำหนดเหตุจรรยาบรรณในแนวทางเดียวกับการกำหนดเหตุจรรยาบรรณในความผิดต่อชีวิต โดยได้มีการกำหนดให้นำเอาเหตุจรรยาบรรณในความผิดต่อชีวิตมาบังคับใช้โดยอนุโลม ซึ่งเป็นการทำให้การกำหนดเหตุจรรยาบรรณในความผิดฐานทำร้ายร่างกายดังกล่าวมีลักษณะเป็นเหตุเพิ่มโทษที่จำกัดเมื่อเปรียบเทียบกับกรณีการกำหนดเหตุจรรยาบรรณในความผิดฐานทำร้ายร่างกายในกฎหมายต่างประเทศ โดยเฉพาะในเรื่องของการคุ้มครองสิทธิของเด็กที่ถูกทำร้ายร่างกาย จึงเป็นเหตุให้ผู้วิจัยเห็นควรกำหนดให้การทำร้ายร่างกายเด็กเป็นเหตุจรรยาบรรณที่ผู้กระทำผิดจะต้องได้รับโทษหนักขึ้นอีกประการหนึ่งเป็นการเฉพาะตามประมวลกฎหมายอาญา โดยการกำหนดให้เหตุจรรยาบรรณดังกล่าวจะต้องทำการพิจารณาถึงพฤติการณ์และข้อเท็จจริงในการทำร้ายร่างกายของเด็กเป็นสำคัญ โดยต้องมีการนำเอาผลของการกระทำดังกล่าวมาพิจารณาประกอบด้วย เพื่อให้การกำหนดเหตุจรรยาบรรณในกรณีการทำร้ายร่างกายเด็กเป็นการกำหนดเหตุเพิ่มโทษที่ได้สัดส่วนเหมาะสมและสมเหตุสมผลตามหลักความได้สัดส่วนของการลงโทษมากยิ่งขึ้น

อีกทั้งผู้วิจัยยังได้ทำการศึกษาในเรื่องของปัญหาการบังคับใช้เหตุจรรยาบรรณในกรณีการทำร้ายร่างกายเด็กโดยเจตนาตามกฎหมายไทย โดยทำการศึกษาปัญหาของการกำหนดเหตุจรรยาบรรณในกรณีการทำร้ายร่างกายเด็กตามกฎหมายไทย ปัญหากรณีการบังคับใช้และความรับผิดชอบตามเหตุจรรยาบรรณในกรณีการทำร้ายร่างกายเด็กโดยเจตนาในเรื่องของการรับรู้ถึงพฤติการณ์หรือข้อเท็จจริงอัน

เป็นเหตุจรรยาของผู้กระทำความผิดและการกำหนดเหตุจรรยาในกรณีการทำร้ายร่างกายเด็กที่อาจขัดต่อจารีตประเพณีของประเทศไทยด้วย โดยจากการศึกษาวิจัยในประเทศดังกล่าวนี้สามารถสรุปได้ว่า การกำหนดเหตุจรรยาในความผิดฐานทำร้ายร่างกายตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยยังเป็นการกำหนดเหตุเพิ่มโทษที่ไม่ครอบคลุมไปถึงพฤติการณ์ในลักษณะที่มีความรุนแรงและโหดร้ายกว่าปกติทั่วไปโดยเฉพาะกรณีการทำร้ายร่างกายที่เด็กที่ถือว่าเป็นการกระทำที่ผู้กระทำความชั่วร้ายในจิตใจมากกว่าปกติทั่วไปแต่กลับมิได้กำหนดให้การกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำที่ผู้กระทำความผิดจะต้องได้รับโทษหนักขึ้นแต่อย่างใด อีกทั้งยังมีแนวคิดดั้งเดิมดั้งเดิมของประเทศไทยที่เห็นการลงโทษเด็กเป็นสิ่งที่สามารถกระทำได้อีกด้วยจึงยังเป็นการทำให้การกำหนดเหตุจรรยาดังกล่าวจะเป็นการกำหนดเหตุเพิ่มโทษแก่ผู้กระทำความผิดที่อาจขัดต่อจารีตประเพณีของประเทศไทยได้ ซึ่งผู้วิจัยกลับมีความเห็นว่าหากไม่มีการกำหนดเหตุจรรยาในกรณีดังกล่าวขึ้นจะยิ่งเป็นการส่งเสริมให้มีการทำร้ายร่างกายต่อเด็กให้เพิ่มสูงขึ้น จึงเห็นควรที่จะกำหนดให้มีเหตุจรรยาในกรณีการทำร้ายร่างกายเด็กโดยเจตนาขึ้น แต่ทั้งนี้การรับโทษหนักขึ้นตามเหตุจรรยาในกรณีดังกล่าวนี้ ผู้กระทำความผิดจำต้องรับรู้ในส่วนของพฤติการณ์หรือข้อเท็จจริงอันจะเป็นเหตุที่ทำให้ผู้กระทำความผิดได้รับโทษหนักขึ้นด้วย หากผู้กระทำได้กระทำไปโดยไม่ได้รับรู้ถึงพฤติการณ์หรือข้อเท็จจริงดังกล่าว ผู้กระทำย่อมไม่ต้องรับผิดชอบตามเหตุจรรยา เพื่อให้การกำหนดเหตุจรรยาดังกล่าวไม่เป็นเพียงแต่กฎหมายที่ให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ถูกระทำฝ่ายเดียวเท่านั้น แต่ต้องเป็นกฎหมายที่ให้ความธรรมแก่ผู้กระทำความผิดด้วย

จากการศึกษาที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้นนั้นจะเห็นได้ว่า เป็นการศึกษาเพื่อสนับสนุนแนวคิดในการกำหนดเหตุจรรยาในกรณีการทำร้ายร่างกายเด็กโดยเจตนาขึ้นเป็นการเฉพาะเพื่อให้เพิ่มประสิทธิภาพในการบังคับใช้เหตุเพิ่มโทษตามประมวลกฎหมายอาญาซึ่งการกำหนดเหตุจรรยาในกรณีการทำร้ายร่างกายเด็กดังกล่าวนี้สามารถแบ่งหลักการสำคัญออกเป็น 2 ประการดังต่อไปนี้

1) การกำหนดเหตุจรรยาในกรณีการทำร้ายร่างกายเด็กโดยเจตนาทั่วไป

สำหรับการกำหนดความรับผิดชอบตามเหตุจรรยาในกรณีการทำร้ายร่างกายเด็กโดยเจตนาทั่วไปที่ได้ทำการศึกษาตามวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นการเสนอแนวคิดให้มีการกำหนดเหตุเพิ่มโทษแก่ผู้กระทำความผิดเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งประการเป็นการเฉพาะ โดยมีเงื่อนไขเป็นการที่ผู้กระทำได้กระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกายต่อบุคคลที่เป็นเด็ก ซึ่งเป็นการกำหนดเหตุจรรยาโดยคำนึงถึงบุคคลที่มีสภาพอ่อนแอและไม่มีกำลังต่อสู้ของเด็ก เป็นการแสดงให้เห็นถึงความร้ายแรงและความโหดร้ายของการกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกายที่ผู้กระทำความผิดได้กระทำต่อเด็กกว่าเป็นการ

กระทำที่มีระดับความร้ายแรงและมีความโหดร้ายมากกว่าการกระทำในลักษณะดังกล่าวต่อบุคคล โดยทั่วไปที่มีความสามารถในด้านต่างๆเท่าเทียมกับผู้กระทำ ความผิด ดังนั้น หากมีการกำหนดเหตุ ฉุกเฉินในกรณีการทำร้ายร่างกายเด็กโดยเจตนาในประมวลกฎหมายอาญาขึ้นเป็นการเฉพาะก็จะ เป็นการทำให้เหตุเพิ่มโทษในประมวลกฎหมายอาญาของไทยให้มีความครอบคลุมต่อการแก้ไข ปัญหาการทำร้ายร่างกายในลักษณะต่างๆที่อาจเกิดขึ้นกับสังคมไทยในปัจจุบันมากยิ่งขึ้น เนื่องจา การกระทำผิดในฐานทำร้ายร่างกายเด็กในปัจจุบันได้มีรูปแบบและวิธีการที่โหดร้ายและ รุนแรงมากยิ่งขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการเฉียนตี, การใช้อาวุธหรืออุปกรณ์ต่างๆมากระทำผิดต่อเด็ก หรือแม้กระทั่งการทำร้ายร่างกายจนเด็กถึงแก่ความตายในรูปแบบต่างๆ เป็นต้น

สำหรับการกำหนดความรับผิดชอบตามเหตุฉุกเฉินในกรณีการทำร้ายร่างกายเด็กโดยเจตนา ทั่วไปนั้นผู้วิจัยเห็นควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมในประมวลกฎหมายอาญาให้มีการกำหนดเหตุฉุกเฉิน ในกรณีการทำร้ายร่างกายเด็กขึ้นเป็นการเฉพาะ เนื่องจากความผิดฐานทำร้ายร่างกายเด็กเป็น ความผิดที่มีเจตนาแห่งการกระทำที่ต่างจากความผิดฐานฆ่าผู้อื่นจึงไม่สมควรที่จะกำหนดให้นำเอา บทบัญญัติมาตรา 289 ในความผิดต่อชีวิตมาบังคับใช้โดยอนุโลม ทั้งนี้การกำหนดเหตุฉุกเฉินใน กรณีการทำร้ายร่างกายเด็กยังเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในการกำหนดเหตุเพิ่มโทษตามประมวล กฎหมายอาญาให้มีผลเป็นการป้องกันและปราบปรามการกระทำผิดต่อเด็กมากยิ่งขึ้นอีกด้วย โดยแบ่งการพิจารณาความรับผิดชอบของการทำร้ายร่างกายดังนี้ หากผลของการทำร้ายร่างกาย เด็กเป็นการก่อให้เกิดบุคคลอายุไม่เกิน 15 ปีบริบูรณ์ได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ บุคคลนั้นย่อม ได้รับโทษหนักขึ้นตามเหตุฉุกเฉินในกรณีการทำร้ายร่างกายเด็ก แต่หากผลของการกระทำเป็นการ ก่อให้เกิดเด็กได้รับอันตรายสาหัสแล้วนั้นผู้กระทำย่อมได้รับโทษหนักขึ้นตามมาตรา 298 ประมวล กฎหมายอาญา และถ้าหากผลของการกระทำเป็นความตายของเด็ก ผู้กระทำผิดก็จะต้องได้รับ โทษหนักขึ้นตามมาตรา 290 ประมวลกฎหมายอาญาเช่นเดียวกัน เพื่อให้เกิดการป้องกันและ ปราบปรามปัญหากรณีการทำร้ายร่างกายเด็กเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

2) การกำหนดเหตุฉุกเฉินในกรณีที่เด็กนั้นเป็นผู้อยู่ในความปกครองของผู้กระทำผิด โดยเจตนา จากการศึกษาวิจัยตามวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สามารถอธิบายความรับผิดชอบ โดยแยกออกเป็น รายกรณีดังนี้ ในกรณีที่ผู้กระทำผิดได้กระทำเป็นครั้งแรกนั้นในปัจจุบันได้มีการตรา พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 ที่ได้กำหนดให้การ กระทำดังกล่าวเป็นการกระทำที่เข้าหลักตามคำนิยามของการกระทำรุนแรงในครอบครัว โดย กฎหมายดังกล่าวถือเป็นมาตรการที่ให้โอกาสในการกลับตัวแก่ผู้กระทำผิดโดยความรับผิดชอบ

พระราชบัญญัตินี้จะแบ่งผลตามพฤติการณ์ของผู้กระทำความผิด กล่าวคือ หากผู้กระทำความผิดได้ปฏิบัติตามคำสั่งในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 ที่ได้รับอย่างเคร่งครัด ผู้กระทำความผิดย่อมได้รับการดำเนินการตามกระบวนการในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 และจะไม่ถูกดำเนินคดีอาญาในกรณีดังกล่าวอีก แต่หากผู้กระทำความผิดได้ตั้งใจในการฝ่าฝืนตามคำสั่งตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว ผู้วิจัยเห็นควรให้ผู้กระทำความผิดต้องกลับมารับผิดทางอาญาตามเหตุกรรจ์ในกรณีการทำร้ายร่างกายเด็กโดยเจตนาตามประมวลกฎหมายอาญาเช่นเดียวกับผู้ที่ได้ทำร้ายร่างกายเด็กโดยทั่วไป

กรณีให้ผู้กระทำได้กระทำความผิดในลักษณะเป็นการกระทำผิดซ้ำเป็นการกำหนดหลักความรับผิดชอบที่มีการนำเอาผลของการกระทำผิดที่เกิดขึ้นมาพิจารณาประกอบร่วมด้วยกล่าวคือ หากผลของการกระทำก่อให้เกิดอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจผู้วิจัยเห็นควรให้บังคับใช้เหตุกรรจ์ในกรณีดังกล่าวนี้เช่นเดียวกับการกระทำความผิดในครั้งแรก แต่หากผลของการกระทำเป็นการก่อให้เกิดได้รับอันตรายสาหัสแล้วนั้นเมื่อทำการพิจารณาระดับความรุนแรงของการกระทำจะเห็นว่า บทกำหนดโทษในมาตรา 4 ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 ที่ได้กำหนดให้เป็นความผิดที่ยอมความกันได้นั้นเป็นการกำหนดโทษที่ไม่เป็นไปตามหลักสัดส่วนของการลงโทษแต่อย่างใด ผู้วิจัยจึงเห็นควรที่จะกำหนดให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมให้ความผิดดังกล่าวเป็นความผิดที่ไม่สามารถยอมความกันได้โดยคำนึงถึงผลของการกระทำผิดเพื่อมุ่งในการให้การคุ้มครองสิทธิเด็กจากการถูกทำร้ายร่างกายเป็นสิ่งสำคัญด้วยและกรณีสุดท้ายหากผลของการกระทำเป็นเหตุให้เด็กถึงแก่ความตายย่อมถือเป็นผลของการกระทำที่ไม่สามารถเยียวยาได้ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 ได้อีก ดังนั้น สำหรับกรณีการกระทำผิดในลักษณะดังกล่าวผู้วิจัยจึงเห็นควรกำหนดให้ผู้กระทำต้องรับผิดชอบตามเหตุกรรจ์ในกรณีการทำร้ายร่างกายเด็กตามประมวลกฎหมายอาญา เพื่อเป็นการป้องกันและปราบปรามการทำร้ายร่างกายผู้อยู่ในความปกครองที่เป็นเด็กให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

สำหรับกรณีที่ผู้กระทำได้กระทำความผิดในกรณีการทำร้ายร่างกายเด็กโดยเด็กนั้นเป็นผู้อยู่ในความปกครองของตนในลักษณะเป็นการกระทำผิดคดีนิสัย ก็เป็นกำหนดหลักความรับผิดชอบที่มีการนำเอาผลของการกระทำผิดที่เกิดขึ้นมาพิจารณาประกอบเช่นเดียวกับการกระทำผิดซ้ำ ซึ่งสามารถอธิบายหลักการสำคัญได้ดังนี้ กรณีแรกหากผลของการกระทำก่อให้เกิดอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจเมื่อทำการพิจารณาตามหลักความได้สัดส่วนของการลงโทษแล้วจะพบว่า การกระทำดังกล่าวยังสามารถบังคับใช้มาตรการตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงใน

ครอบครัว พ.ศ. 2550 ได้ ผู้วิจัยจึงเห็นควรให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมให้การกระทำความผิดในลักษณะดังกล่าวเป็นความผิดที่ยอมความไม่ได้ด้วย แต่หากผลของการกระทำก่อให้เกิดอันตรายสาหัสและเป็นการทำให้เด็กถึงแก่ความตายแล้วนั้นเมื่อพิจารณาถึงความร้ายแรงของผลการกระทำประกอบกับพฤติการณ์ที่ผู้กระทำความผิดได้กระทำผิดดังกล่าวขึ้นอย่างซ้ำซากแล้วจะพบว่ามาตรการตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 เป็นมาตรการลงโทษไม่ได้สัดส่วนแก่การนำมาบังคับใช้กับกรณีดังกล่าว ดังนั้น จึงควรนำเอาเหตุผลกรรจ์ตามมาตรา 298 และมาตรา 290 ประมวลกฎหมายอาญามาบังคับใช้กับกรณีดังกล่าวโดยไม่คำนึงถึงฐานะความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำความผิดและผู้ถูกกระทำ อีกทั้งยังเห็นควรให้นำเอาหลัก Three Strikes Law ของสหรัฐอเมริกาในเรื่องของการให้ดุลพินิจศาลในการลงโทษเต็มอัตราโทษในความผิดฐานทำร้ายร่างกาย และการจำกัดสิทธิไม่ให้ผู้กระทำได้รับการพิจารณาการรอลงโทษหรือการคุมประพฤติมาใช้กับกรณีการทำร้ายร่างกายเด็กด้วย

จากที่กล่าวมาข้างต้นนั้นจะเห็นได้ว่า หากมีการกำหนดเหตุกรรจ์ในกรณีการทำร้ายร่างกายเด็กโดยเจตนาขึ้นตามที่ได้ศึกษาในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ จะเป็นการทำให้เหตุเพิ่มโทษในประมวลกฎหมายอาญามีประสิทธิภาพที่จะคุ้มครองสิทธิของเด็กจากการกระทำความผิดได้อย่างครอบคลุม อีกทั้งการกำหนดเหตุกรรจ์ดังกล่าวยังเป็นมาตรการที่ช่วยส่งเสริมในเรื่องของการป้องกันและปราบปรามกรณีการทำร้ายร่างกายเด็กให้หมดไปจากสังคมไทยอีกด้วย

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาเปรียบเทียบการกำหนดเหตุกรรจ์ในกรณีการทำร้ายร่างกายเด็กโดยเจตนา ระหว่างกฎหมายอาญาไทยกับกฎหมายต่างประเทศ จะเห็นได้ว่าในกฎหมายต่างประเทศนั้นได้มีการกำหนดให้ผู้ถูกกระทำที่เป็นเด็กเป็นอีกหนึ่งเหตุที่จะทำให้ผู้กระทำความผิดได้รับโทษหนักขึ้นกว่าการกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกายที่กระทำต่อบุคคลทั่วไป ซึ่งแตกต่างจากกฎหมายอาญาของไทยที่ไม่ได้กำหนดให้การกระทำต่อเด็กเป็นเหตุเพิ่มโทษในความผิดฐานทำร้ายร่างกายเอาไว้จึงอาจทำให้การกำหนดเหตุกรรจ์ในความผิดฐานดังกล่าวของไทยยังไม่ครอบคลุมเพียงพอต่อการแก้ไขปัญหาการทำร้ายร่างกายที่เกิดขึ้นในสังคมไทยได้ ซึ่งจากการที่ได้วิเคราะห์ถึงความเหมาะสมในการกำหนดเหตุกรรจ์ในกรณีการทำร้ายร่างกายเด็กโดยเจตนาของประเทศไทยแล้วนั้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในกรณีดังกล่าวดังต่อไปนี้

1) เห็นควรให้กำหนดแยกการบังคับใช้เหตุการณ์ในความผิดฐานทำร้ายร่างกายตามประมวลกฎหมายอาญานั้นแยกจากเหตุการณ์ในความผิดฐานฆ่าผู้อื่นตามมาตรา 289 กล่าวคือ เมื่อมีเหตุการณ์ในความผิดฐานทำร้ายร่างกายเกิดขึ้นจะต้องไม่มีการนำเอาเหตุการณ์ในความผิดฐานฆ่าผู้อื่นตามมาตรา 289 มาบังคับใช้โดยอนุโลม โดยจะต้องมีการกำหนดเหตุการณ์สำหรับความผิดฐานทำร้ายร่างกายเด็กโดยเจตนาขึ้นบังคับใช้เป็นการเฉพาะ

2) ในเรื่องของกรณีการทำร้ายร่างกายเด็กโดยเจตนา นั้น ผู้วิจัยเห็นควรให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญาในความผิดต่อร่างกาย โดยตรากฎหมายที่เกี่ยวกับกรณีการทำร้ายร่างกายเด็กขึ้นเป็นอีกหนึ่งมาตราแยกออกจากการทำร้ายร่างกายบุคคลทั่วไปตามมาตรา 295 ทั้งนี้ ผู้วิจัยเสนอให้มีการตรา มาตรา 295/1 ขึ้นเป็นเหตุการณ์ในกรณีการทำร้ายร่างกายเด็กโดยเฉพาะ โดยมีใจความว่า

“ผู้ใดทำร้ายเด็กอายุไม่เกิน 15 ปี จนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย หรือจิตใจของผู้อื่นนั้น โดยเด็กจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ผู้นั้นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน....ปี หรือปรับไม่เกิน....บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่....ปีถึง....ปี และปรับตั้งแต่....บาทถึง....บาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสองเป็นการกระทำแก่ผู้สืบสันดาน หรือผู้อยู่ในความปกครอง ผู้กระทำต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ใน มาตรา นั้น ๆ หนึ่งในสาม

หากการกระทำความผิดตามวรรคแรก วรรคสองหรือวรรคสาม เป็นการกระทำความผิดติดนิสัย ไม่ว่าจะการกระทำความผิดครั้งแรกศาลจะลงโทษจำคุกผู้หรือทำความผิดหรือไม่ ศาลจะลงโทษตามที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นเพียงใดก็ได้ โดยผู้กระทำผิดจะไม่ได้รับการพิจารณาในการรอกการลงโทษหรือการคุ้มประพฤตินการกระทำผิดแต่อย่างใด แต่ถ้าการกระทำนั้นเกิดขึ้นจากการกระทำไปในลักษณะของอบรมสั่งสอนที่มีวัตถุประสงค์เพื่อให้เด็กประพฤติดี มีระเบียบวินัย รู้จักควบคุมตนเองและมีความรับผิดชอบตามปกติของพัฒนาการสำหรับเด็ก ศาลจะไม่ลงโทษผู้กระทำก็ได้

การกระทำความผิดติดนิสัย ตามวรรคสี่ หมายความว่า การกระทำผิดซ้ำซาก หรือการกระทำผิดซ้ำเดิมหลายๆครั้ง โดยเป็นการกระทำผิดซ้ำตั้งแต่ 3 ครั้งขึ้นไป ”

3) ในกรณีที่การทำร้ายร่างกายเด็กนั้นเป็นการก่อให้เกิดอันตรายสาหัส ผู้วิจัยเห็นควรให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญาเพิ่มเติมในมาตรา 298 ประมวลกฎหมายอาญา โดยกำหนดให้

การทำร้ายร่างกายเด็กมีผลดังกล่าว เป็นการกระทำผิดในมาตรา 298 วรรคสอง กล่าวคือ “ผู้ใดกระทำความผิดตาม มาตรา 297 ถ้าความผิด นั้นมีลักษณะดังที่บัญญัติไว้ใน มาตรา 295/1 ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่...ปีถึง...ปี”

4) ในกรณีที่การทำร้ายร่างกายเด็กนั้นเป็นการก่อให้เกิดถึงแก่ความตายแล้วนั้น ผู้วิจัยเห็นควรให้มีการแก้ไขประมวลกฎหมายอาญาเพิ่มเติมในมาตรา 290 ประมวลกฎหมายอาญา โดยกำหนดให้การทำร้ายร่างกายเด็กโดยมีผลดังกล่าวเป็นการกระทำผิดในมาตรา 290 วรรคสาม กล่าวคือ “ถ้าความผิดนั้นมีลักษณะดังที่บัญญัติไว้ใน มาตรา 295/1 ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่...ปีถึง...ปี”

5) หากการทำร้ายร่างกายเด็กนั้นได้กระทำต่อผู้อยู่ในความปกครองทั้งที่ชอบด้วยกฎหมาย และตามความเป็นจริง ผู้วิจัยเห็นควรให้การกระทำในลักษณะดังกล่าวเป็นการกระทำที่ผู้กระทำความผิดได้รับโทษหนักขึ้นกว่ากรณีการทำร้ายร่างกายเด็กโดยทั่วไป ทั้งนี้จะต้องทำการแก้ไขเพิ่มเติมใน มาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 ให้สอดคล้องกับหลักการดังกล่าวด้วยโดยนำเอาในส่วนของผลของการกระทำและจำนวนในการทำร้ายร่างกายที่ผู้กระทำได้ทำมาพิจารณาประกอบด้วย

6) ควรกำหนดให้หน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการดูแลและคุ้มครองสิทธิเด็กนั้นจะต้องดำเนินงานอย่างเป็นเครือข่ายสหวิชาชีพ และจะต้องจัดให้มีการรณรงค์ให้ความรู้ความเข้าใจแก่เจ้าหน้าที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง สื่อมวลชน ตลอดจนประชาชนทั่วไป เพื่อให้มีความตระหนักถึงปัญหากรณีการทำร้ายร่างกายเด็กโดยส่งเสริมให้มีการปรับเปลี่ยนทัศนคติ ค่านิยมและพฤติกรรม

7) ควรส่งเสริมให้สถาบันต่าง ๆ เช่น สถาบันการศึกษา สถาบันทางศาสนา และคนในสังคมมีส่วนร่วมในการป้องกันและแก้ไขปัญหา ตลอดจนจัดบริการต่างๆ เพื่อช่วยกันแก้ไขปัญหาการทำร้ายร่างกายเด็กให้หมดไปจากสังคมไทย